

være mig meget kjært, om de i Gjerningen her maatte finde den end ydermere bekræftet. (Hør! Hør!)

S nautsministeren: Til den historiske Indledning om hvad det er lykkedes Regjeringen at opnaae ved den i 1849 afsluttede Waabenstilstand, som foreligger i det ærede Udvalgs Betænkning, anseer jeg det ikke for overflødigt at give et lille Supplement, idet jeg maa bemærke, at det Beløb, som det i Aaret 1849 var lykkedes at erholde ved Waabenstilstandens Afslutning, var 37,000 Rbd., der udgjorde Værdien af de Penge, som vare udstrevne og de Geste, der vare leverede in natura, hvilket Beløb er modtaget, medens Antallet af de Skibe, som vi til Gjengjæld maatte udlevere, var ialt 29. I 1848 var Forholdet følgende. Den Pengesum, som Preussen paa hele Thysslands Vegne skulde betale ved Waabenstilstandens Afslutning, var efter den herfra skete Dvgjørelse 244,000 Rbd., men man fik kun 216,000 Rbd., saaledes at den danske Regjering, der ikke kunde ansee det for nogen fyldestgjørende Erstatning for dens virkelig gyldige Fordring, maatte selv lægge de 28,000 Rbd. til. — Antallet af de Skibe, som bleve udleverede i 1848 var 90. Hvad nu det Hovedspørgsmaal angaaer, hvorom det Hele dreier sig i denne Sag, nemlig om det Krav, som Jylland kan og maa siges at have paa at kommes til Hjælp af Staten i Almindelighed, et Krav, som Regjeringen har anseet grundet i Forholdenes Natur, og i den Stemning, som overalt i Landet og ikke blot i Jylland har gjort sig gjeldende i saa Henseende, et Krav, som har sin Grund deri, og ikke blot i Hans Majestats Tilfagn, som indeholdes i Proclamationen af 29de Juli s. A., da fremgaaer det jo af Comitens Betænkning, at det ærede Udvalg er enig med Regjeringen om Hovedspørgsmaalet, nemlig om, hvorvidt der kan være Spørgsmaal om, at gjøre Forskjel paa det Krav, som hidrører fra Dyrighedens Requisition og det, som hidrører fra anden Krigsmolest, men i at bedømme den Indskydelse, som der bør tillægges denne Forskjel, er Comitteen rigtignok i en meget væsentlig Grad afvejen fra Regjeringen. Det er vanskeligt, saaledes som Comitteebetænkningen for Diebliffet foreligger, med Bestemthed at

afgjøre det practiske Resultat af denne Forskjel; thi Comitens Indstillinger med Hensyn til Hovedpunkterne ere ikke saa bestemt fremsatte, at de kunne underkastes nogen fuldstændig Drogelse. Det maa altsaa forbeholdes til Sagens 2den Behandling; men det forekommer mig dog, at der allerede paa det nærværende Standpunkt vil af Betænkningen kunne udledes adskillige Resultater, og der er navnlig et Resultat, som jeg baade med Hensyn til det Formelle og til den Tanke, som ligger deri, maa særdeles fremhæve. Comitteen er nemlig i at bedømme de forskellige Arter af Erstatningskrav kommen til det Resultat, at det Krav, som Dyrighedens Requisition skulde begrunde, alene var at betegne som et retligt Krav, der kunde berettigge til en Udtalelse om, at der skulde gives Erstatning til Vedkommende, og at derimod alle andre Krav i Modsatning dertil kun kunde give Adkomst til Gaver. Jeg maa imidlertid erkjende, at det Resultat, som Comitteen saaledes er kommen til, er ifølge min bedste Overbeviisning urigtigt (Hør!); det er urigtigt, ikke saameget fordi det støder hele Nationens Følelse, at der i denne Sag skulde gives Noget som Gave, thi det har vistnok ikke været det ærede Udvalgs Mening, og havde Udvalget tænkt, at Noget vilde opfatte det paa den Maade, saa havde man vistnok søgt at bruge et andet Udtryk, men det er urigtigt af den Grund, at, da ingen statsretlig Lære begrunder en saa bestemt Forskjel mellem Requisitionen af Dyrigheden under Krigen og anden Krigsmolest, kan Dyrighedens Requisitioner i et af Fjenden besat District paa ingen Maade retlig forpligte det øvrige Land. Der kan i det Høieste, naar vi holde os paa det strengt retlige Gebeet, kun derpaa begrundes et Krav for de Beboere, over hvem Requisitionerne ere gaaede ud, paa de øvrige Beboere i det samme District, men ikke paa hele Landet. Jeg kan anføre et Beviis derpaa, som allerede i og for sig er afgjørende, og det er dette, at dersom Dyrighedens Requisitioner virkelig kunde være forpligtende for den i Fjendens Bold ikke værende Regjering, saa vilde Fjenden ved at drive sine Udsugelser til det Ypperste kunne forpligte, om ikke directe saa indirecte ved moralsk Tvang, Dyrigheden til saadanne Requisitioner